

κατεδίωκαν. Γιατί λοιπόν ὁ Κύριος ἐμφανίσθηκε ἀργὰ τὸ βράδυ, πέρασε μέσα ἀπὸ τὶς κλειστὲς θύρες καὶ στάθηκε στὸ μέσον; Καὶ τέλος γιατί εἶπε: Εἰρήνη ὑμῖν; Ὁ Χριστὸς εἰσῆλθε ὅταν βράδιασε γιὰ νὰ τοὺς βρεῖ ὅλους μαζί ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο ποὺ οἰκονόμησε ὁ Κύριος: Πᾶσα ἀνθρωπίνη φύσις πρὶν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος βρισκόταν στὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ στὴ σκιά τοῦ θανάτου. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφητάναξ Δαυίδ, προφητεύοντας τὸ φωτισμὸ τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός, λέγει: “Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς ἔθνεσιν”[2]. Καὶ οἱ Προφῆτες: “Καὶ τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς Σου”.[3]

Εἰσῆλθε λοιπόν στὴν οἰκία ὅπου βρίσκονταν οἱ μαθητὲς ἐνῶ ἦταν νύχτα, γιὰ νὰ πληρωθοῦν ἀκόμη μιὰ φορὰ οἱ Προφητεῖες. Γιὰ νὰ δείξει ὅτι φάνηκε σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονταν στὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ φώτισε ἐκείνους ποὺ κοιμοῦνταν στὴ νύκτα καὶ στὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας. Εἰσῆλθε μέσα ἀπὸ κλειστὲς θύρες καὶ ἐμφανίσθηκε μπροστὰ στοὺς φοβισμένους μαθητὲς γιὰ νὰ δοῦν τὸ θαῦμα καὶ νὰ πιστέψουν καὶ οἱ ἴδιοι στὴν Ἀνάστασή Του. Τοὺς διδάσκει ἔτσι ὅτι ἔρχεται πρὸς ἀνθρώπους ποὺ περιμένουν καὶ κρατοῦν κλεισμένες τὶς θύρες τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς τους, δηλαδὴ τὶς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, ὥστε νὰ μὴν εἰσέλθει ἡ ἁμαρτία.

Πῶς διαπέρασε τὶς θύρες ὁ Κύριος ἔχοντας ἀνθρώπινο σῶμα; Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ὅταν Ἐκεῖνος γεννήθηκε ὡς τέλειος ἄνθρωπος, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἔμεινε ἀειπάρθενος. Ὅπως ὅταν περπατῶντας διέβη τὴ θάλασσα χωρὶς νὰ καταποντιστεῖ στὸ βάθος της. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἔπραξε ὅλα τὰ θαυμαστά, δηλαδὴ μὲ τὴν παντοδυναμία τῆς θεότητός Του εἰσῆλθε καὶ στάθηκε στὸ μέσον γιὰ νὰ δοῦν ὅλοι τὰ ἐμφανῆ σημάδια ἀπὸ τὶς πληγὲς στὸ σῶμα Του καὶ γιὰ νὰ φανερώσει ὅτι τοὺς ἀγαπᾷ, προνοεῖ γι' αὐτοὺς καὶ θέλει τὴ σωτηρία ὅλων. Τοὺς χαιρέτησε μὲ τὸ “Εἰρήνη ὑμῖν”. Ἐφερε τὴν Εἰρήνην ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἔνωσε τὰ διεστῶτα. Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος τονίζει ὅτι “Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ὑμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν καὶ τὸ μεσότειχον τοῦ φραγμοῦ λύσας”.[4] Αὐτὴ τὴν Εἰρήνην ὑμνοῦν οἱ ἄγγελοι κατὰ τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ “...καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ”.[5] Τὴν Εἰρήνην ἄφηνε στοὺς μαθητὲς πρὶν τὴ Σταύρωσι καὶ αὐτὴν ἔφερε μετὰ τὴν Ἀνάστασι. Ὅταν οἱ μαθητὲς ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο γέμισε χαρὰ ἢ καρδιά τους, ὅπως τοὺς τὸ εἶχε προεῖπει Ἐκεῖνος: “Πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἢ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ' ὑμῶν ”.[6]

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης σημειώνει ὅτι ὀκτὼ ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐμφάνισή Του καθὼς ἦταν στὸ σπῖτι οἱ μαθητὲς καὶ μαζί τους ὁ Θωμᾶς, ἦλθε ξανά ὁ Χριστὸς μέσα ἀπὸ τὶς κλειστὲς θύρες καὶ τοὺς ἀπηύθυνε πάλι τὸν χαιρετισμὸ: Εἰρήνη ὑμῖν! Ἀπευθύνθηκε στὴ συνέχεια στὸ Θωμᾶ καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀκουμπήσει τὶς πληγὲς Του στὰ χέρια καὶ στὴν πλευρὰ γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ ὅτι ὄντως ἦταν Ἐκεῖνος.

Αὐτὴ εἶναι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ Χαρὰ τοῦ χριστιανοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ

άνάμεσα στους μαθητές Του τους πλημμυρίζει με αληθινή Χαρά που αποβάλλει το φόβο και τη λύπη για την απώλεια του αγαπημένου διδασκάλου. Δεν είναι απλώς συναίσθημα χαράς που καταλαμβάνει τους μαθητές του Κυρίου αλλά ουσιαστική αλλαγή στάσεως ζωής και οπτικής γωνίας θεωρήσεως του παρόντος και του μέλλοντος. Είναι η δική Του Χαρά · την είχε υποσχεθεί ο Κύριος πριν από το πάθος Του[7].

Έτσι, ο άναστας Θεάνθρωπος Ίησοῦς Χριστός γίνεται πηγή της αληθινής Χαράς, για όλους τους ανθρώπους. Η άναστάσιμη Χαρά είναι ένας άνεκτίμητος πνευματικός θησαυρός μας που απομακρύνει για πάντα το φόβο και την άπελπισία. Η άναστάσιμη Χαρά καλλιεργεί την έλπίδα της Ζωής μετά από την άποδοχή της Άληθείας, που είναι ο ίδιος ο Κύριός μας. Αυτό του είδους τη Χαρά κατά την σχέση μας με τον Κύριο, τίποτα και κανείς δεν μπορεί να έπισκιάσει, ούτε πόλεμος, ούτε φτώχεια, ούτε ασθένειες, ούτε δυσκολίες, ούτε ο θάνατος. Γράφει μάλιστα ο Άγιος Ίωάννης ο Χρυσόστομος ότι ο Δεσπότης μας Χριστός έξαφάνισε και αυτό το πρόσωπον του θανάτου και μετέβαλε την όνομασία του τέλους της έπιγείου ζωής σε κοίμηση δηλαδή σε είρηνηκή άναμονή.[8]

Παρατηρούμε ότι ο Χριστός επανειλημμένα αναφέρεται στην Είρηνη που δίδει στους μαθητές Του: “Είπεν έν έαυτοῖς ο Ίησοῦς πάλιν· Είρηνη ύμῖν· καθως απέσταλκε με ο Πατήρ, κάγώ πέμπω ύμᾶς”.[9] Δεν πρόκειται για την κοσμική είρηνη που είναι άποτέλεσμα της άνευ έμποδίων άπολαύσεως των υλικών αγαθών. Είναι η Είρηνη των Άποστόλων που πέρασαν κακουχίες για να διαδώσουν το Μήνυμα του Εύαγγελίου. Άμέτρητα είναι τα παραδείγματα των Άγίων Μαρτύρων που διώκονταν και δέχονταν το Μαρτύριο με είρηνηκή γαλήνη Χριστού. Βασανίζονταν και όμως διατελοῦσαν έν Χαρά και έν Είρηνη. Η χάρις του Θεού τους έπεσκίαζε και δεν άφηνε να άπωλέσουν το άναστάσιμο δώρο της Είρηνης.

Πολλές φορές ο άνθρωπος έχει είρηνη με τους άλλους ανθρώπους αλλά πόλεμο μέσα του, λόγω των παθών του. Η Είρηνη του Χριστού όμως είναι εκείνη που κυριεύει όλη την ψυχοσωματική όντότητά του και τον ένώνει με τον κάθε συνάνθρωπο, έχθρο και φίλο. Είρηνεύων έν Χριστῷ Ίησοῦ ο έσω άνθρωπος, με τις άποφάσεις και τις πράξεις του, έπεκτείνει τη θεία Χάρη προς τον πλησίον και έπειτα προς όλη την κτίση.

Ο Χριστός συνεχίζει να χορηγεί στους Χριστιανούς μέσα από τα άχραντα Μυστήρια και την συνάθροιση της Έκκλησίας την Είρηνη που έδωσε στους Μαθητές. Στο Ναό, κάθε Κυριακή και σε κάθε Θεία Λειτουργία, κατά την τέλεση του Μυστηρίου της Θείας Εύχαριστίας, όλοι οί πιστοί συνηγμένοι, ως άλλοι Άπόστολοι, προσευχόμαστε περιμένοντας τον Κύριο. Έχομε τη δυνατότητα να γευθοῦμε και να ψηλαφήσουμε το Σῶμα και το Αἷμα Του και να άναφωνήσουμε ως

ἄλλος ἀπόστολος Θωμᾶς : “Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου”. Ἰλιγγος θείας Χαρᾶς κυριεύει νοῦ καὶ ψυχὴ καθὼς ὑποδεχόμεστε τὸν Βασιλέα τῶν ὅλων ποῦ «δορυφορεῖται», περιβάλλεται ἀπὸ τὶς Ἀγγελικὲς Δυνάμεις. Ψάλλομε μὲ τὰ Σεραφεῖμ στὴν Παναγία καὶ Ζωοποιὸ Τριάδα τὸν Τρισάγιο ὕμνο καὶ τὸ φθαρτὸ σῶμά μας γίνεται χερουβικὸς θρόνος γιὰ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου. Ἀλλάζουμε, ἀλλοιωνόμεστε καθὼς λαμβάνομε ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ἐλπίδα γιὰ τὴν αἰώνια ἀληθινὴ Ζωή.

Δὲν μπορούμε λοιπὸν νὰ γευθοῦμε τὴν ἐν Χριστῷ Χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν συμμετοχὴ στὰ Μυστήριά της. Ἡ Χαρά καὶ ἡ Εἰρήνη ποῦ ἄφησε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο μὲ τὴν Ἀνάστασή Του δὲν εἶναι κάτι προσωρινό, ὅπως οἱ κοσμικὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς μας: ἀσθένειες, θάνατος, πόνος κτλ. Εἶναι αἰώνια ἀγαθὰ καὶ δὲν ἀποκτῶνται μὲ τὴν ἀπομόνωση καὶ τὴν ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ παρατηροῦμε ὅτι ὄχι μόνο στὰ μοναστήρια ὅπου οἱ μοναχοὶ ἀκολουθοῦν τὸν κοινοβιακὸ τρόπο ζωῆς καὶ κέντρο τῶν δραστηριοτήτων τους ἔχουν τὴν θεία λατρεία, ἀλλὰ καὶ στὸν ἠσυχασμὸ οἱ ἀσκητὲς συμμετέχουν ὅπως δὴποτε στὴ μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν νοεῖται στὴν Ἐκκλησία ἀπομόνωση ποῦ ἀπομακρύνει τὸν πιστὸ ἀπὸ τὴ Θεία Εὐχαριστία διότι αὐτὴ εἶναι τὸ κέντρο τῆς ζωῆς ὅλων μας: ἡ βρῶσις καὶ ἡ πόσις τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ψυχοσωματικὴ ὑγεία μας καὶ ἡ σωτηρία μας, περνᾷ πάντα μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἀδελφὸ μας.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸ τὸ παράδειγμα ποῦ μᾶς δίδουν οἱ Ἀπόστολοι. Δὲν χωρίσθηκαν στὴ δύσκολη στιγμή. Δὲν σκόρπισαν ὁ καθένας μόνος του, ἀλλὰ περίμεναν μαζί, ἐνωμένοι στὴν προσευχή, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι κινδύνευε ἡ ζωὴ τους ἀπὸ τὸ μένος τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τοὺς βρῆκε ὁ Χριστὸς ὅταν μπῆκε στὴν οἰκία ποῦ βρίσκονταν. Ἔτσι πρέπει νὰ βρίσκει κι ἐμᾶς ἐνωμένους στὴν προσευχή, στὸ δικό μας “ὑπερῶον” ὅπου νοερὰ συμμετέχουμε στὴν προσευχή μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆ τῆ δύσκολη χρονικὴ περίοδο ποῦ καλούμαστε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς νὰ παραμείνουμε στὸ σπίτι. Παρακαλοῦμε τὸν Κύριο νὰ συντομεύσει τὶς ἡμέρες τῆς δοκιμασίας καὶ μὲ τὴ χάρι Του νὰ μπορέσουμε καὶ πάλι νὰ ψηλαφήσουμε τὸ Σῶμα Του καὶ νὰ γευθοῦμε τὸ Αἷμά Του μὲ τὴ μετοχὴ μας στὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς καὶ τὴν ἀπαραίτητη φυσικὴ μας παρουσία στὴν Ἐκκλησία. Μέχρι τότε ἂς προσπαθήσουμε νὰ διατηροῦμε στὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ μας τὴν τῶν “πάντων Χαρά”.

Κάθε πιστὸς μπορεῖ νὰ δοκιμάζεται, νὰ πονᾷ, νὰ θλίβεται. Ὡς μέρος τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, ἔρχονται καὶ ἥττες καὶ πτώσεις. Δὲν χρειάζεται ὅμως ἀπογοήτευση. Ἐλπίδα χρειάζεται καὶ ταπείνωση προκειμένου νὰ λάβουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ταπείνωση, εἶναι ἡ ἀρετὴ ποῦ προσελκύει τὴν θεϊκὴ βοήθεια καὶ ἡ

παρηγορία πού ἀναζωογονεῖ τὶς δυνάμεις τῆς πονεμένης ψυχῆς καὶ τὴν ἀνακουφίζει.

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση, μὲ τὴν παρουσία Του, ὁ Κύριος προσφέρει στοὺς μαθητὲς Του πνευματικὴ ἀνακούφιση καὶ μεταβάλλει τὸ πένθος τους γιὰ τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ Θάνατο πού προηγήθηκαν, σὲ Χαρά. Μὲ τὴν Ἀνάστασή Του δίδει καὶ σὲ ὅλους τοὺς πονεμένους καὶ κατατρεγμένους τοῦ κόσμου τούτου ἀνεξήγητη μὲ λόγια δύναμη ἀντοχῆς πού στηρίζει ὅλη τὴν Ἐκκλησία Του. Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἀναφωνεῖ «Μέγα, ἀδελφοί, ὄπλον εὐχῆ Ἐκκλησίας· μέγα τεῖχος, ἀδελφοί, πρὸς Θεὸν εὐχῆ συμφωνίας καὶ μάλιστα λαοῦ πιστοῦ αἰχμαλωσίας». Ὁ Πατέρας καὶ διδάσκαλος ἐξηγεῖ ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ γνώμη ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἀντίθετα, περισσότερο δέχεται «τὴν δέησιν τῶν ταπεινῶν, καὶ μάλιστα τῶν διὰ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ καταπονουμένων, μαστιζομένων, φυλακισομένων, θλιβομένων, ὑπὸ ἐχθρῶν ὀνειδισομένων, καὶ τὴν πίστιν Χριστοῦ μὴ ἀρνησαμένων». Πολλοὶ καὶ πολλὲς ἀπὸ αὐτοὺς σὲ κάθε δύσκολη γιὰ τὸ λαὸ τοῦ Χριστοῦ περίοδο, γίνονται ὁμολογητὲς Ἐκείνου καὶ γι' αὐτὸ «ταχέως εἰσακούονται» καὶ «μέγα ὄπλο εἶναι ἡ εὐχὴ τους»[10].

Χαίρετε ἀδελφοί, χαίρετε πάντοτε ἐν Κυρίῳ, ζῆτε μὲ ἀναστάσιμο Φῶς τῆ ζωῆ καὶ τὴν καθημερινότητά σας, γίνετε κι ἐσεῖς μαζί μὲ τοὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους Του μέτοχοι τῆς Χαρᾶς, πού χαρίζει ὁ μόνος ἀληθινὸς Τριαδικὸς Θεὸς σὲ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

[1] Ἰωάν. 20,19.

[2] Ψαλμ. 111, 4.

[3] Ἦσ. 58, 10. Ὁ προφῆτης Ζαχαρίας προφητεύει ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο 1, 78-79: “Ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους. Ἐπιφάναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους”.

[4] Ἐφ. 2,14.

[5] Λκ. 2,14.

[6] Ἰω. 16,22.

[7] Ἰωάν. 15,11.

[8] Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα Λόγος, κεφ. α', PG 52 767: “καὶ αὐτὸ τοῦ θανάτου τὸ πρόσωπον ἠφάνισε. Τί δὲ λέγω τὸ πρόσωπον; Αὐτοῦ τὴν προσηγορίαν μετέβαλεν· οὐκ ἔτι γὰρ θάνατος λέγεται, ἀλλὰ κοίμησις καὶ ὕπνος”.

[9] Ἰω. 20, 21.

[10] Ἁγ. Ἐπιφανίου, ἐπισκόπου Κύπρου, Λόγος εἰς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν, PG 43 472 C : “Ἀκούσωμεν Χριστοῦ λέγοντος, ὅτι Ἐὰν δύο ἢ τρεῖς συμφωνήσουσιν εἰς εὐχὴν, περὶ παντὸς αἰτήματος οὗ αἰτήσονται, γενήσεται αὐτοῖς. Μέγα, ἀδελφοί, ὄπλον εὐχὴ Ἐκκλησίας· μέγα τεῖχος, ἀδελφοί, πρὸς Θεὸν εὐχὴ συμφωνίας, καὶ μάλιστα λαοῦ πιστοῦ αἰχμαλωσίας. Μηδεὶς εἰπεῖν τολμήσει, ὅτι οὐκ εἰσακούει ὁ Θεὸς ἀμαρτωλῶν. Πλεῖον δέχεται τὴν δέησιν τῶν ταπεινῶν, καὶ μάλιστα τῶν διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καταπονουμένων, μαστιζομένων, φυλακίζομένων, θλιβομένων, ὑπὸ ἐχθρῶν ὀνειδιζομένων, καὶ τὴν πίστιν Χριστοῦ μὴ ἀρνησαμένων. Ἐξ ὧν ὑπάρχουσι πολλοὶ καὶ πολλὰ ἐν τῷ παρόντι ἡμῶν λαῷ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογητὰὶ γενόμενοι, καὶ παρ’ αὐτοῦ ταχέως εἰσακουόμενοι. Μέγα ὄπλον, ἀγαπητοί, ἢ ἐκείνων εὐχὴ· αἰδεῖται γὰρ αὐτοὺς πάντας ὁ Χριστός, δι’ ὃν καὶ καθ’ ἡμέραν κινδυνεύουσι”.